

räcklig vårdnad, aktsamhet, omsorg, noggrannhet. *Han är mycket v. Vara v. om något.* — *Syn.* Försumlig, Oaktsam, Ovårdsam, Ovårdig, Ovarsam, Slarfvig, Slurfvig, Slarfaktig, Slampig, Hafsigt. — 2) Som röjer brist på vårdnad, omsorg, noggrannhet. *V-t beteende. V. klädsel. V-t arbete.* — 3) Bekymmerlös, sorglös, ej uppmärksam. *V. min. Hon svarade i v. ton. Gifva ett v-t svar.* — 4) Utan konst, utan bemödande; gjord hastigt, på försök. *Ell v-t utkast. En v. teckning.*

VÅRDSLÖSA, v. a. 1. Ej lemna nödig vårdnad, omsorg, uppmärksamhet åt. *V. ett arbete. V. en bekantskap,* försumma att odla den. — *Syn.* Försumma, Vanvårda, Vansköta. — V. n. (fam.) Vara vårdslös, slarfva. — *V. sig,* v. r. Vara vårdslös i klädsel, sätt, skick, väsende. — *Vårdslösande*, n. 4.

VÅRDSLÖSHET, f. 3. 1) Brist på vårdnad, på omsorg, på aktsamhet, på noggrannhet. — *Syn.* Försumlighet, Ovårdighet, Ovårdsamhet, Oaktsamhet, Ovarsamhet, Slarfivighet, Slarf, Slurf, Slurfivighet, Slarfaktighet, Slampighet, Hafsighet. — 2) Handling, skick, uppförande, som röjer, tillkännagifver en sådan brist.

VÅRDSLÖST, adv. På ett vårdslöst sätt, med vårdslöshet. *V. göra något. V. arbetad.* — *Syn.* Försumligt, Ovårdigt, m. fl. Jfr. *Vårdslöshet.*

VÅRDRINGNING, f. 2. (fordom) Morgonringning i stad till tecken, att man fick tända upp eld.

VÅRDECKEN, n. 3. Kännetecken, åminnelse.

VÅRDTORN, n. 3. Se *Vaktorn.*

VÅRFEBER, m. 2. pl. — *febrar.* Sådan slags feber, som är vanlig vårtiden.

VÅRFLOD, m. 3. Flod, öfversvämning, som inträffar vårtiden.

VÅRFLÄKT, m. 2. Fläkt af en vårvind.

VÅRFRUDAG, m. 2. (uttalas i hvardagsspråket: vå'frdag) Så kallades fordom i Sverige J. Mariæ behådelsedag, firad vanligen d. 25 Mars; äfven J. Mariæ himmelfärdsdag, som firades d. 15 Augusti.

VÅRFRUKYRKA, f. 1. Benämning på de äldsta nordiska kyrkor, emedan de gemenligen voro helgade åt J. Maria.

VÅRFRUPENNING, m. 2. En särskilt skatt, som fordom i Sverige under någon tid utgjordes till understöd för Wadstena klosterbyggnad.

VÅRHANE, m. 2. pl. — *hanar.* Se *Har-syra.*

VÅRHVETE, n. sing. Hvete, som sås på våren i stället för på hösten.

VÅRHVITER, pl. Blomsterväxten *Leucojum vernum.*

VÅRKÖRA, v. a. 2. Köra åkern på våren.

VÅRLAND, n. 3. Åker, besädd på våren.

VÅRLIG, a. 2. (nytt ord) Som tillhör, utmärker vår. *V. luft. V-a vindar.*

VÅRLIK, a. 2. Liknande våren eller något, som utmärker den. *V. luft, himmel.*

VÅRLILJA, f. 1. Se *Snöhvita.*

VÅRLUFT, m. 3. Sådan luft, som vårtiden är vanlig.

VÅRLÖK, m. 2. Se *Gårdlök.*

VÅRMARKNAD, m. 3. Marknad, som hålles om våren.

VÅRMÅNAD, m. 3. 1) Hvarje af de månader, som räknas till våren. — 2) (särskilt) Benämning på Mars månad.

VÅRRÅG, m. sing. Råg, som utsås på våren i stället för på hösten.

VÅRSÄD, m. sing. 1) Säd, som utsås på våren, såsom korn och hafre. — 2) Se *Vårsåde.*

VÅRSÅDE, n. 4. Växande säd, som blifvit utsädd på våren.

VÅRTA, vårta, f. 1. 1) Liten utväxt på huden, af olika form. *V-tor på händerna.* Bildar sammansättningen Bröstvårta. — 2) (bot.) Liten på växtens öfverhud befintlig upphöjning, som innehåller någon egen saft.

VÅRTBITARE, m. 3. Insektslägte af Rätvingarna med starka käftar, så att de kunna afbita sega ämnen. *Locusta. Brun V., 1½ tum lång, grön med svartbruna fläckar på vingarna; användes till afbitning af vårtor. L. verrucivora. Grön V., äfv. kallad Gräshoppa, 2 tum lång, vackert gräsgrön. L. viridissima.*

VÅRTID, m. 3. Den tid af året, då det är vår.

VÅRTIG, vårtigt, a. 2. Full af vårtor.

VÅRTKANT, m. 3. Svampsläget *Phacidium*, på eklöf.

VÅRTLAF, m. 2. pl. — *lafvar.* Lafslägtet *Verrucaria.*

VÅRTLİK, a. 2. Lik en vårta.

VÅRTRING, m. 2. Den olikfärgade ringen kring bröstvårtan.

VÅRTSVAMP, m. 2. Svampsläget *Sphaeria.*

VÅRTÖRA, n. 4. pl. — *öron.* Svampsläget *Thelephora.*

VÅRVATTEN, n. 3. Det om våren efter snösmältningen svämmande sjö- och flodvattnet.

VÅT, a. 2. neutr. — *vätt.* (beslägtadt med *Vatten*) 1) Säges om flytande kroppar. *V-a ämnen. V-a varor,* se *Våtvara.* (Fam.) *Hvarken vätt eller torrt,* se *Torr.* — 2) På ytan betäckt af något vätt ämne, isynnerhet vatten. *V. om händerna. Bli v. om fötterna. V-a ögon,* tårfulla. — 3) Genomträngd eller full af något flytande ämne, isynn. vatten. *En v. handduk. Kläderna äro alldeles v-a. En v. graf,* med vatten uti. — 4) Säges om den, hvars kläder blifvit våta genom regn eller på annat sätt. *V. inpå bara kroppen. V. som en tupp.* Se *Genomvåt.*

VÅTAKTIG, a. 1. Något vät. — *Våtaktighet. f. 3.*

VÅTAREF, m. sing. Se *Nate.*

VÅTHET, f. 3. Egenskapen att vara vät; vät beskaffenhet.

VÅTNARF, m. sing. Se *Nate.*

VÅTSAK, f. 3. (mest i plur.) Se *Våtvaror.*

VÅTSKODD, a. 2. Som fått sina skodon våtta.

VÅTSÄCK, m. 2. Se *Kappsäck.*

Anm. Hette ursprungl. *Vätsäck*, af *Vat* ell. *Vad*, kläde.

VÅTVARA, f. 1. 1) Vara, som utgöres af något flytande ämne. — 2) (mest i plur.) Dricksvara.

VÅTVARUMÅTT, n. 3. Mått för våta varor.

VÅTVÄDER, n. 3. Vät, regnigt väderlek.

VÅTÅR, n. 3. Regnigt år.

VÅTÄNG, f. 2. Sank äng, kärräng.

VÅBEL, v'ä'b'l, m. 2. pl. *väblar.* Se *Fältväbel.*

VÅCKA, v. a. 2. I. (af *Vak*) *V. vak på isen,* med isbill eller yxa göra hål på den. Äfv. säges *V. isen* eller blott *v.*

VÅCKA, v. a. 2. II. (af *Vaka*) 1) Göra, att någon vaknar. Äfv. *V. upp* ell. *Uppväcka. V.*